

Teza: nienależyte wykonywanie czynności zawodowych

Prowadzenie przez obwinionego radcę prawnego sprawy o zachówek w dwóch instancjach, pomimo ewidentnego braku podstaw prawnych i narażenie tym samym pokrzywdzonego na koszty postępowania, stanowi delikt dyscyplinarny.

WO-95/18

ORZECZENIE

z dnia 7 sierpnia 2018 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: S WSD Tomasz Fox

S WSD Rafał Ziemiński /sprawozdawca/

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Mariusza Łątkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2018 r. sprawy radcy prawnego K. P.

obwinionego o:

popęlnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na:

(a)

tym, że w okresie od stycznia 2014 roku do grudnia 2014 roku nie dochowując należytej staranności przygotował na rzecz J. J. nie mogący przynieść oczekiwanego rezultatu pozew przeciwko M. S. o zachówek, a następnie popierał w tej sprawie jako pełnomocnik skarżącego powództwo przed Sądem Okręgowym w Jeleniej Górze w sprawie I C 500/14, czym spowodował stratę w majątku skarżącego w postaci kosztów procesu w kwocie 7.200 złotych, tj. popęlnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

(b)

tym, że w okresie grudzień 2014 roku - styczeń 2015 roku nie dochowując należytej staranności przygotował na rzecz J. J. nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 500/14, czym spowodował stratę w majątku skarżącego w postaci kosztów procesu w kwocie 5.400 złotych, tj. popęlnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

na skutek odwołania Obwinionego K. P. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OiRP w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku w sprawie DO 29/17

orzeka:

1)

utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OiRP w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku w sprawie DO 29/17,

2)

kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście zł) obciąża obwinionego K. P..

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze po rozpoznaniu sprawy obwinionego radcy prawnego K. P. ((...)) o sygnaturze akt DO 29/17, w orzeczeniu z dnia 2 lutego 2018 roku ((...)) uznał Obwinionego winnego zarzucanych mu czynów, tj.

(a) tego, że w okresie od stycznia 2014 roku do grudnia 2014 roku nie dochowując należytej staranności przygotował na rzecz J. J. nie mogący przynieść oczekiwanego rezultatu pozew przeciwko M. S. o zachowek, a następnie popierał w tej sprawie jako pełnomocnik skarżącego powództwo przed Sądem Okręgowym w Jeleniej Górze w sprawie I C 500/14, czym spowodował stratę w majątku skarżącego w postaci kosztów procesu w kwocie 7.200 złotych, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył mu karę nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 1 roku;

(b) tego, że w okresie grudzień 2014 roku - styczeń 2015 roku nie dochowując należytej staranności przygotował na rzecz J. J. nie mogącą przynieść oczekiwanego rezultatu apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 3 grudnia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt I C 500/14, czym spowodował stratę w majątku skarżącego w postaci kosztów procesu w kwocie 5.400 złotych, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za ten czyn wymierzył mu karę nagany oraz zakaz wykonywania patronatu na czas 1 roku.

Na podstawie art. 65 [1] ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1982 roku o radcach prawnych Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze jednostkowe kary połączył i orzekł łączną karę nagany.

Ponadto, na podstawie art. 70 [6] ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze kwotę 2.000 złotych, w tym kwotę 420 złotych powiększoną o stawkę podatku VAT tytułem kosztów zastępstwa procesowego udzielonego z urzędu przez radcę prawnego K. M..

W uzasadnieniu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze stanął na stanowisku, iż w przedmiotowej sprawie, Obwiniony w sposób niewłaściwy wykonywał czynności zawodowe wynikające ze zlecenia mu prowadzenia sprawy o zachowek. W przedmiotowej sprawie Obwiniony po wysłaniu wezwania o zapłatę otrzymał od pełnomocnika strony przeciwnej odpowiedź na wezwanie do zapłaty, w której stwierdzono brak podstaw do domagania się zachowku, gdyż nieruchomości została przekazana bratu pokrzywdzonego przez rodziców w zamian za uzyskanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego i nie wchodziła w skład spadku. Sąd wskazał, że sporna nieruchomość nie była przedmiotem darowizny lecz stanowiła ona przedmiot przekazania gospodarstwa rolnego w trybie przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników i ich rodzin. Sąd wskazał, że od lat obowiązuje ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, że przekazanie gospodarstwa rolnego w trybie powołanej ustawy nie jest dokonaniem darowizny i nieruchomości taka nie wchodzi w skład spadku. W ocenie sądu przygotowany w przedmiotowej sprawie przez Obwinionego i wniesiony przez klienta pozew nie miał szans jego uwzględnienia. W związku z tym i z uwagi na fakt, że Obwiniony zdawał sobie sprawę z nikłych szans powodzenia, obowiązany był on, zdaniem sądu, pisemnie poinformować mocodawcę o podejmowaniu dalszych kroków procesowych w sprawie.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył Obwiniony zarzucając mu:

(a) naruszenie art. 17 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez Obwinionego dowodu z przesłuchania w charakterze świadka pracownicy jego kancelarii (...) na okoliczność ustaleń poczynionych z klientem J. J. przy podejmowaniu jego sprawy i podczas jej prowadzenia, a które to ustalenia mają kluczowe znaczenie dla wyniku postępowania.

(b) naruszenie § 1 ust. 1 w zw. z ust. 2 uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20.02.2015 w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego poprzez zasądzenie od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze kwoty 2000 złotych czyli opłaty tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego w górnej granicy przedziału, podczas gdy stopień zawichości, ilość posiedzeń oraz przeprowadzonych czynności jest nieadekwatny do wysokości opłaty.

Obwiniony wniósł o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie Obwinionego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie, przy uznaniu Obwinionego winnym, obniżenie opłaty zasądzonej od Obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego z kwoty 2000 złotych do dolnej granicy przedziału, tj. 500 złotych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

1. Odwołanie Obwinionego K. P. od orzeczenia Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku nie zasługuje na uwzględnienie.

2. WSD podziela pogląd zawarty w postanowieniu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze z dnia 2 lutego 2018 roku, o uznaniu Obwinionego winnym zarzucanych mu czynów.

3. W ocenie WSD Obwiniony jako radca prawny zobowiązany do profesjonalnego wykonywania swoich obowiązków zawodowych powinien przeanalizować sprawę pod kątem przepisów dotyczących spadkobrania. W szczególności powinien to uczynić po otrzymaniu informacji od pełnomocnika strony przeciwnej, która powinna wzbudzić w Obwinionym refleksje co do przyjętej przez niego argumentacji. Pomimo tego Obwiniony podjął, w imieniu mocodawcy, działania na drodze postępowania cywilnego, co nie miało szans na powodzenie a naraziło mocodawcę Obwinionego na koszty postępowania. Obwiniony powinien w takiej sytuacji wyraźnie (najlepiej na piśmie) poinformować swojego mocodawcę o nikłych szansach powodzenia rozpoczynanego postępowania sądowego i możliwych kosztach z tym związanych. Jednocześnie Obwiniony powinien uzyskać od mocodawcy potwierdzenie (również najlepiej na piśmie), że pomimo nikłych szans wygrania sprawy mocodawca podejmuje decyzję o wystąpieniu na drogę sądową. Takie potwierdzenie powinno mieć miejsce przed każdą instancją w trakcie postępowania. Obwiniony podejmując samodzielną decyzję, bez informowania mocodawcy (a fakt takiego poinformowania nie wynika z materiału dowodowego, a jednocześnie zeznania pokrzywdzonego świadczą o braku takiej informacji, o kosztach, które jego mocodawca może ponieść w wyniku niepowodzenia sprawy, co jest wysoce prawdopodobne, nie dokonał obowiązku ciężącego na nim jako na profesjonalnym radcy prawnym, który obejmuje również dbanie o konsekwencje działań w toku postępowania sądowego, o których to konsekwencjach może nie wiedzieć i dlatego korzysta z porad profesjonalnego pełnomocnika.

4. Odnośnie zarzutu Obwinionego dotyczącego naruszenia art. 17 w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez nieprzeprowadzenie zawnioskowanego przez Obwinionego dowodu z przesłuchania w charakterze świadka pracownicy jego kancelarii (...) na okoliczność ustaleń poczynionych z klientem J. J. przy podejmowaniu jego sprawy i podczas jej prowadzenia, a które to ustalenia mają kluczowe znaczenie dla wyniku postępowania WSD stwierdza, że podziela stanowisko Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze w tej kwestii. W ocenie WSD powołanie świadka, którego dotyczy tajemnica zawodowa radcy prawnego, a na czas kiedy ustalane miałyby być fakty istotne dla postępowania tajemnica aplikanta radcowskiego, jako że w owym czasie Pani O. S. była aplikantką radcowską, jest niedopuszczalne przez obowiązujące przepisy zarówno postępowania karnego jak i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

5. Odnośnie zarzutu Obwinionego dotyczącego wysokości kosztów postępowania zasądzonych przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze, w ocenie WSD Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze działał (jak zresztą przyznał sam Obwiniony) w granicach dozwolonych przepisami granic zasądzenia kosztów i WSD nie widzi podstaw ażeby ingerować w to rozstrzygnięcie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Zielonej Górze.

W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął jak w sentencji orzeczenia.